

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **P.**, **s. r. o.**, so sídlom v B., P., IČO: X. zastúpenej advokátskou kanceláriou F. P., s.r.o., so sídlom v B., G. IČO: X., proti povinnému **M. U.**, živnostníkovi s miestom podnikania v Ž., F. IČO: X. **o vymoženie 1 276,91 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 9 Er 163/2012, o odvolaní a dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1CoE 24/2014-48 z 29. apríla 2014, takto

r o z h o d o l :

- I.** Konanie o odvolaní oprávnenej **z a s t a v u j e**.
- II.** Dovolanie oprávnenej **o d m i e t a**.
- III.** Povinnému **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Žiar nad Hronom ako súd exekučný 16. marca 2012 poveril súdneho exekútora JUDr. R. K., aby vykonal exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku sp. zn. SR 06202/11 z 19. júla 2011, ktorý vydal JUDr. M. R., rozhodca Stáleho rozhodcovského súdu, zriadeného S., a.s. so sídlom v B.

Následne uznesením č. k. 9 Er 163/2012-17 zo dňa 8. apríla 2013 Okresný súd Žiar nad Hronom vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zároveň ju zastavil podľa ust. § 57 ods. 1 písm. g/ v spojení s § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že oprávnená nereagovala na jeho výzvu, aby navrhla exekútora, ktorý bude v exekúcii pokračovať po tom, ako bol pôvodne poverený súdny exekútor

vyľúčený z vykonávania exekúcie. Skutočnosť, že žiadny exekútor nie je poverený vykonaním exekúcie, znemožňuje podľa názoru súdu jej vedenie, preto súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zároveň ju zastavil.

Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací uznesením č. k. 1 CoE 24/2014-48 z 29. apríla 2014 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil podľa ust. § 219 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej aj „O. s. p.“). Ďalším výrokom zamietol návrhy oprávnenej na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p. Konštatoval, že dôvody odvolania oprávnenej skutkovo ani právne nezodpovedajú obsahu odvolaním napadnutého uznesenia a nespochybňujú záver súdu prvého stupňa o tom, že pokračovanie v exekúcii nie je možné, keďže vedením exekúcie nie je poverený žiadny súdny exekútor.

Návrh oprávnenej na prerušenie odvolacieho konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s článkom 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie odvolací súd zamietol s odôvodnením, že rozhodnutie vo veci nie je založené na práve Európskej únie. Súd prvého stupňa rozhodol o zastavení exekúcie na základe ustanovení Exekučného poriadku bez toho, aby aplikoval úijné právo, či poukazoval na pramene úijného práva. Obdobne odvolací súd zamietol aj návrh oprávnenej na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p., t. j. vo veci interpretácie ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, s poukazom na to, že predmetné ustanovenie nebolo aplikované.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici – vo výroku o zamietnutí návrhu oprávnenej na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. - podala oprávnená odvolanie, ktoré odôvodnila tým, že v konaní jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. d/ O. s. p.), napadnuté rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.) a je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Žiadala rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici podala oprávnená tiež dovolanie, ktoré odôvodnila tým, že sa jej ako účastníčke konania postupom a rozhodnutiami súdov

nižších stupňov odňala možnosť konať pred súdom (dovolací dôvod podľa ust. § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.). Žiadala, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Súdom zúčastneným na rozhodovaní vytýkala, že rozhodli s konečnou platnosťou – vzhľadom k tomu, že podľa ust. § 30 ods. 10 Exekučného poriadku proti rozhodnutiu súdu o námietke zaujatosti exekútora nemožno podať opravný prostriedok – bez toho, aby oprávnenú upovedomili o náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 322/2010-37 zo dňa 13. apríla 2011 a umožnili jej vyjadriť sa k otázke zaujatosti súdneho exekútora, a to aj na základe konkrétnych dôkazov, ďalej bez toho, aby vykonali akékoľvek dokazovanie v otázke subjektívnej alebo objektívnej zaujatosti súdneho exekútora vo veci alebo v pomere k účastníkom exekučného konania a tiež bez toho, aby existovali akékoľvek pochybnosti o legálnom a legitímnom postupe súdneho exekútora v exekúcii, či oprávnené obavy účastníkov o legálny priebeh exekúcie. Namietala tiež porušenie zásady „rovnosti zbraní“, kontradiktórnosti súdneho konania, práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a práva na rozhodovanie podľa relevantnej právnej normy.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“) najskôr skúmal, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávnenej.

Podľa ust. § 103 O. s. p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Procesné podmienky v občianskom súdnom konaní, i napriek tomu, že ich Občiansky súdny poriadok ako základný procesný predpis výslovne nevypočítava, možno považovať za predpoklady (existujúce tak na strane súdu, ako i na strane účastníkov konania), ktoré musia byť nevyhnutne splnené, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania. Procesné podmienky obsahovo vyjadrujú predpoklady rozhodovania vo veci samej a súd ich skúma ex offo. Ak pri ich skúmaní dôjde k záveru, že v konaní ide o taký ich nedostatok, ktorý nemožno odstrániť, konanie zastaví (§ 104 ods. 2 O. s. p.). Medzi tieto procesné podmienky nepochybne patrí aj funkčná príslušnosť súdu na prejedanie vecí vyplývajúca zo zákona.

V prejednávanej veci z hľadiska formálneho (najmä označenia opravného prostriedku), ani obsahového (predovšetkým citácie relevantných zákonných ustanovení, ako

aj argumentácie, tvrdení, námietok, zvolených formulácií a vymedzenia toho, čo účastník žiada) nebolo možné mať pochybnosti o tom, že procesný úkon oprávnenej, ktorým napadla uznesenie odvolacieho súdu, je odvolaním v zmysle ustanovení § 201 a nasl. O. s. p.

Podľa ust. § 201 veta prvá O. s. p., účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevylučuje.

Podľa § 9 ods. 1 O. s. p., na konanie v prvom stupni sú zásadne príslušné okresné sudy. Krajské sudy rozhodujú ako sudy prvého stupňa: a/ v sporoch o vzájomné vypořádanie dávky poskytnutej neprávom alebo vo vyššej výmere, než patrila, medzi zamestnávateľom a príjemcom tejto dávky podľa právnych predpisov o sociálnom zabezpečení, b/ v sporoch medzi príslušným orgánom nemocenského poistenia a zamestnávateľom o náhradu škody vzniknutej nesprávnym postupom pri vykonávaní nemocenského poistenia, c/ v sporoch týkajúcich sa cudzieho štátu alebo osôb požívajúcich diplomatické imunity a výsady, ak tieto spory patria do právomoci súdov Slovenskej republiky (§ 9 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 10 ods. 1 O. s. p., krajské sudy rozhodujú o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov.

Podľa § 10 ods. 2 O. s. p., o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že Najvyšší súd SR je funkčne príslušný rozhodovať iba o tých odvolaniach, ktoré smerujú proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa; prípady, v ktorých je rozhodnutie krajského súdu rozhodnutím súdu prvého stupňa, sú pritom zákonom taxatívne vymedzené (viď § 9 ods. 2 O. s. p.).

Rozhodnutie krajského súdu o zamietnutí návrhu oprávnenej na prerušenie konania, vydané po začatí odvolacieho konania, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale je rozhodnutím krajského súdu ako súdu odvolacieho. Funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu SR na prejednanie podaného odvolania oprávnenej preto nie je daná.

Chýbajúca funkčná príslušnosť ktoréhokoľvek súdu na prejednanie určitej veci, ktorá inak patrí do právomoci súdu, predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania.

Najvyšší súd SR preto konanie o odvolaní oprávnenej proti uzneseniu odvolacieho súdu zastavil bez toho, aby preskúmal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

II. Najvyšší súd SR ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici podala včas oprávnená, zastúpená v súlade s ust. § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) najskôr skúmal, či oprávnenou podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O. s. p.

Prípustnosť dovolania podľa ust. § 239 O. s. p. v preskúmvanej veci neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu, ani o uznesenie, ktorým by odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska a ani o potvrdzujúce uznesenie, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Rovnako nejde ani o uznesenie odvolacieho súdu, potvrdzujúce uznesenie okresného súdu, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia alebo o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Prípustnosť predmetného dovolania by tak prichádzala do úvahy iba vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd, taxatívne vymenovaných v ustanovení § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu

odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Na tieto vady, ktoré v podstate zodpovedajú absencii niektorej z podmienok konania (procesných podmienok, len za splnenia ktorých môže súd konať vo veci), prihliada dovolací súd z úradnej povinnosti, to znamená aj vtedy, keď neboli dovolateľom výslovne namietané, čo je záver, ktorý možno vyvodíť z druhej vety § 242 ods. 1 O. s. p. Výskyt niektorej z týchto vád v konaní pred odvolacím súdom je vždy dôvodom na to, aby súd rozhodujúci o dovolaní, napadnuté rozhodnutie podľa § 243b ods. 1 O. s. p. zrušil a to prípadne spolu s rozhodnutím súdu prvého stupňa (§ 243b ods. 3 O. s. p.), ak sa preukáže, že aj jeho rozhodnutie (resp. konanie, ktoré mu predchádzalo) trpí niektorou z vád podľa § 237 O. s. p.

Vychádzajúc z uvedeného, preskúmal dovolací súd postup Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako aj postup Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaní, ktoré bezprostredne predchádzalo ich rozhodnutiam, ktorých predmetom bolo vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie, pričom nezistil žiadne vady konania v zmysle vyššie citovaných písmen a/ až g/ § 237 O. s. p. Námietky, ktoré oprávnená vzniesla v rámci podaného dovolania sa vzťahujú výlučne k predchádzajúcemu uzneseniu Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 9 Er 163/2012-12 zo dňa 17. októbra 2012 o vylúčení povereného súdneho exekútora z vykonávania exekúcie, ktoré však nie je a nemôže byť predmetom prieskumu dovolacieho súdu. Pokiaľ teda aj oprávnená v podanom dovolaní namietala vadu konania v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p., jej odôvodnenie nekorešponduje s odôvodnením napadnutého uznesenia, preto nemalo zmysel zaoberať sa jej argumentáciou.

Vzhľadom k tomu, že sa v dovolacom konaní nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej dovolateľkou, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z ust. § 239 O. s. p., Najvyšší súd SR odmietol procesne neprípustné dovolanie oprávnenej podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

III. Oprávnená z procesného hľadiska zavinila, že sa konanie o jej odvolaní muselo zastaviť a vznikla jej povinnosť nahradiť povinnému trovy tohto konania (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). V konaní o jej dovolaní vzniklo procesne úspešnému

povinnému právo na náhradu trov konania proti oprávnenej, ktorá úspech v dovolacom konaní nemala (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd SR nepriznal povinnému náhradu trov týchto konaní, lebo povinný nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 O. s. p.).

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 28. apríla 2015

JUDr. Juraj S e m a n, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mária Némethová